

Zadeva C-743/23

**Povzetek predloga za sprejetje predhodne odločbe v skladu s členom 98(1)
Poslovnika Sodišča**

Datum vložitve:

4. december 2023

Predložitevno sodišče:

Landessozialgericht für das Saarland (Nemčija)

Datum predložitvene odločbe:

15. november 2023

Tožeča stranka in nasprotna stranka v pritožbenem postopku:

A

Tožena stranka in pritožnik:

GKV-Spitzenverband

Predmet postopka v glavni stvari

Obvezno zdravstveno zavarovanje – Določitev prava, ki se uporablja –
Opravljanje zaposlitvene dejavnosti v dveh ali več državah članicah –
Upoštevanje zaposlitvene dejavnosti v tretjih državah

Predmet in pravna podlaga predloga za sprejetje predhodne odločbe

Člen 267 PDEU

Vprašanja za predhodno odločanje

1. Ali je treba člen 13(1) Uredbe št. 883/2004 v povezavi s členom 14(8) Uredbe št. 987/2009 razlagati tako, da je treba pri presoji, ali se znaten del dejavnosti opravlja v državi članici, upoštevati vse dejavnosti zaposlene osebe, vključno z njenimi dejavnostmi v tretjih državah?

2. Ali pa je treba člen 13(1) Uredbe št. 883/2004 v povezavi s členom 14(8) Uredbe št. 987/2009 razlagati tako, da je treba pri presoji, ali se znaten del dejavnosti opravlja v državi članici, upoštevati samo tiste dejavnosti zaposlene osebe, ki se opravljajo v državah članicah?

Navedene določbe prava Unije

Sporazum med Evropsko skupnostjo in njenimi državami članicami na eni strani in Švicarsko konfederacijo na drugi o prostem pretoku oseb (v nadaljevanju: Sporazum o prostem pretoku oseb): člen 8 ter člen 1 Priloge II

Uredba (ES) št. 883/2004 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 29. aprila 2004 o koordinaciji sistemov socialne varnosti (v nadaljevanju: Uredba št. 883/2004): člen 13

Uredba (ES) št. 987/2009 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 16. septembra 2009 o določitvi podrobnih pravil za izvajanje Uredbe (ES) št. 883/2004 o koordinaciji sistemov socialne varnosti (v nadaljevanju: Uredba št. 987/2009): člena 14 in 16

Navedene nacionalne določbe

Gesetz zur Koordinierung der Systeme der sozialen Sicherheit in Europa (zakon o koordinaciji sistemov socialne varnosti v Evropi): člen 2

Sozialgesetzbuch Fünftes Buch – Gesetzliche Krankenversicherung (knjiga V zakonika o socialnem zavarovanju – obvezno zdravstveno zavarovanje (v nadaljevanju: SGB V): člen 219a

Kratka predstavitev dejanskega stanja in postopka

- 1 Spor se nanaša na to, ali je bila tožeča stranka od 1. decembra 2015 do 30. novembra 2020 vključena v obvezno zdravstveno zavarovanje v Nemčiji ali Švici.
- 2 Tožeča stranka, ki prebiva v Nemčiji, je bila v obdobju od 1. decembra 2015 do 31. decembra 2020 zaposlena v Švici. Delodajalec jo je zaposlil kot izvoznega tehnologa, da bi obiskovala stranke na kraju samem in jim tam svetovala ter izvajala usposabljanja, seminarje in degustacije. Stranke so se večinoma nahajale v državah zunaj Evropske unije. V Švici in Nemčiji je običajno delala 10,5 dneva na četrtletje. Dejavnost v Nemčiji je vključevala delo od doma v kraju stalnega prebivališča tožeče stranke. Tožeča stranka je mesečno nadomestilo prejela enotno in brez sorazmerne dodelitve glede na kraj opravljanja dejavnosti.
- 3 Dne 19. novembra 2015 se je obrnila na toženo stranko in jo opozorila, da je zaposlena v Švici in da v Nemčiji opravlja manj kot 25 % svoje dejavnosti.

- 4 Tožeča stranka je 1. decembra 2015 sklenila zdravstveno zavarovanje v Švici. Amt für Sozialbeiträge des Kantons Basel-Stadt (urad za socialne prispevke kantona Basel-mesto) je z dopisom z dne 22. februarja 2016 sporočil, da je prejel dokazilo o zdravstvenem zavarovanju in da je seznanjen s tem, da je tožeča stranka v skladu z dvostranskim sporazumom (premija EU/EFTA za Nemčijo) sklenila obvezno zavarovanje v Švici na podlagi Krankenversicherungsgesetz (zakon o zdravstvenem zavarovanju, KVG).
- 5 Tožena stranka je z odločbo z dne 18. avgusta 2016 na podlagi člena 13 Uredbe št. 883/2004 določila, da se za zadevno delovno razmerje v obdobju od 1. decembra 2015 do 30. novembra 2020 uporablja nemška zakonodaja na področju socialne varnosti, in izdala ustrezno potrdilo A1. Tožeča stranka naj bi običajno opravljala svojo zaposlitveno dejavnost v dveh ali več državah članicah. Več kot znaten del zaposlitvene dejavnosti naj bi se opravljal v državi stalnega prebivališča, v Nemčiji, zato naj bi se uporabljala nemška zakonodaja na področju socialne varnosti.
- 6 Ugovor, ki ga je tožeča stranka vložila zoper to odločbo, je tožena stranka zavrnila z odločbo z dne 18. decembra 2020. Za dejansko stanje v obravnavani zadevi naj bi se uporabljale določbe Uredbe št. 883/2004 in Uredbe št. 987/2009. Ker naj bi se ti uredbi uporabljali izključno znotraj njunega ozemeljskega področja uporabe, naj bi bile pomembne le dejavnosti v državah, ki spadajo na to področje uporabe. V zvezi s tem naj bi se bilo treba v obravnavanem primeru opreti izključno na delež delovnega časa tožeče stranke v Nemčiji in Švici. V teh okoliščinah naj bi tožeča stranka opravljala znaten del zaposlitvene dejavnosti v državi stalnega prebivališča.
- 7 Tožeča stranka je 28. decembra 2020 zoper navedeno odločbo vložila tožbo.

Bistvene trditve strank v postopku v glavni stvari

- 8 Tožeča stranka je navedla, da je njeno obdobje zaposlitve v Švici zajemalo obdobje od 1. januarja 2015 do vključno 31. decembra 2020. Pri določanju znatnega deleža delovnega časa naj se ne bi smel upoštevati samo delovni čas v Nemčiji in Švici, temveč njena celotna zaposlitvena dejavnost, vključno z dejavnostmi v tretjih državah. Dalje naj ne bi bilo razvidno, da je tožena stranka pravilno v skladu s členom 16(2) Uredbe št. 987/2009 obvestila nosilca v Švici, tako da naj izpodbijana odločba ne bi mogla imeti zavezujočega učinka. Poleg tega naj bi bila v celotnem obdobju zaposlitve v Švici pri organih socialne varnosti vodena kot zavezanica za plačilo prispevkov za socialno varnost. Urad za socialne prispevke kantona Basel-mesto naj bi zanjo zavezujoče ugotovil, da je vključena v zdravstveno zavarovanje kot obmejni delavec v Švici (odločba z dne 22. februarja 2016, ki naj bi se v skladu s členom 5(1) Uredbe št. 987/2009 uporabljala tudi za toženo stranko). Tožena stranka naj tudi nikakor ne bi zagotovila, da bi nemški nosilci socialne varnosti izvajali odločbo z dne 18. avgusta 2016. Poleg tega naj si tožena stranka nikakor ne bi prizadevala, da bi

pritožbeni postopek zaključila v razumnem roku. Ta naj bi namreč ostal nedotaknjen štiri leta. Zaradi takega ravnanja tožene stranke naj bi tožeča stranka lahko upravičeno pričakovala, da tožena stranka prvotne odločbe ne bo upoštevala.

- 9 Tožena stranka je navedla, da je kot nosilec v državi stalnega prebivališča tožeče stranke pristojna za odločbo, ki jo je sprejela v skladu s členom 16(2) Uredbe št. 987/2009 v povezavi s členom 219a SGB V. Prav tako naj bi o svoji odločbi z dne 18. avgusta 2016 obvestila tako nosilca v Švici kot intervenientko.
- 10 Bundesamt für Sozialversicherungen in Bern (zvezni urad za socialno zavarovanje v Bernu) je na predlog Sozialgericht (socialno sodišče, Nemčija) navedel, da odločba tožene stranke o določitvi prava z dne 18. avgusta 2016 ni bila posredovana pristojnemu nosilcu v Švici, to je Ausgleichskasse Basel-Stadt (izravnalni sklad Basel-mesto). O tem, da tožena stranka določi zakonodajo, ki se uporablja, naj bi se stranke strinjale. Določitev zakonodaje naj bi se nanašala na retroaktivno obdobje, potrdilo A1 pa naj bi bilo mogoče prav tako izdati za retroaktivno obdobje. Poleg tega naj bi bilo potrdilo A1 zgolj ugotovitveno. Če potrdila ni, se na podlagi splošnih načel Uredbe št. 883/2004 določi, kateri je ustrezní predpis o socialni varnosti. Ker naj bi se Švica zdaj seznanila z določitvijo veljavne zakonodaje s strani tožene stranke in naj bi se z njo strinjala, naj dejstvo, da določitev leta 2016 v Švici ni bila pravilno registrirana, ne bi bilo več pomembno. Izravnalni sklad Basel-mesto naj bi tožeči stranki – ob nepoznavanju dejanskega stanja v obravnavani zadevi in določitve prava s strani tožene stranke – že izdal potrdilo A1 za obdobje od 1. januarja 2019 do 31. decembra 2020, ki naj bi dokazovalo uporabo švicarske zakonodaje na področju socialne varnosti. Če pa naj bi bila potrjena določitev nemškega prava, naj bi bilo treba švicarsko potrdilo razglasiti za neveljavno in vrniti prispevke, plačane švicarskemu delodajalcu. V obdobjih od 1. decembra 2015 do 31. decembra 2018 in od 1. januarja 2021 naj izravnalnemu skladu ne bi bilo predloženo nobeno potrdilo A1 in prek švicarskega delodajalca vložena nobena vloga za napotitev.
- 11 Sozialgericht für das Saarland (socialno sodišče dežele Posarje) je s sodno odločbo z dne 4. avgusta 2022 toženi stranki naložilo, naj v skladu s členom 13 Uredbe št. 883/2004 v povezavi s členom 16 Uredbe št. 987/2009 določi, da se za zaposlitev tožeče stranke pri intervenientki od 1. decembra 2015 do 31. decembra 2020 uporablja švicarska zakonodaja, in razveljavilo odločbo z dne 18. avgusta 2016.
- 12 V obrazložitvi je v bistvu navedlo, da uporaba švicarskega prava temelji na členu 13(1)(b) Uredbe št. 883/2004, torej na zakonodaji države članice, v kateri ima podjetje, ki zaposluje tožečo stranko, registrirani sedež (v obravnavanem primeru Švica), saj naj tožeča stranka ne bi opravljala znatnega dela svojih dejavnosti v državi članici svojega stalnega prebivališča (v obravnavanem primeru v Nemčiji). Če naj bi od približno 65 delovnih dni na četrtletje ostalo le 10,5 delovnega dneva v Nemčiji (nekaj manj kot 1/6), naj tega ne bi bilo več mogoče

šteti za znaten del v smislu člena 13(1) Uredbe št. 883/2004 in člena 14(8) Uredbe št. 987/2009.

- 13 Na podlagi stališča tožene stranke, da je treba za določitev prava upoštevati le Švico in Nemčijo z njunima deležema zaposlitve, naj bi se lahko odločitev v skladu s členom 16(2) Uredbe št. 987/2009 sprejela le za zaposlitveno dejavnost, opravljeno v teh državah. To naj ne bi izhajalo niti iz besedila člena 13(1) in (3) Uredbe št. 883/2004 ali člena 14(8) Uredbe št. 987/2009 niti iz njihovega smisla in namena, da se določi veljavna zakonodaja za (eno) zaposlitveno dejavnost. Pravna razlaga, ki jo je podala tožena stranka, naj bi povzročila nenaravno razcepitev enotnega dejanskega stanja, v tem primeru delovnega razmerja. V smislu, v katerem je bilo odločeno v obravnavani zadevi, je odločilo že Sodišče Evropske unije (v nadaljevanju: Sodišče) v sodbi z dne 19. maja 2022, Ryanair (C-33/21, EU:C:2022:402). Za določitev veljavne zakonodaje, ki jo je treba opraviti po izdaji zaveze, naj bi bila pristojna tožena stranka.
- 14 Tožena stranka je zoper sodno odločbo, ki ji je bila vročena 9. avgusta 2022, 6. septembra 2022 vložila pritožbo.
- 15 V utemeljitev je navedla, da se določbe Uredbe in s tem pravne posledice določitve nanašajo izključno na dejavnosti s področja uporabe uredb. Če naj bi evropski zakonodajalec želel, da se v okviru preučitve člena 13 Uredbe št. 883/2004 upoštevajo dejavnosti v tretjih državah, naj bi bilo treba v ta namen sprejeti določbe, ki bi zajemale tudi druge primere, urejene v členu 13 Uredbe št. 883/2004.
- 16 Sodba z dne 19. maja 2022, Ryanair (C-33/21, EU:C:2022:402), naj bi se nanašala na poseben položaj letalskega osebja. V njej naj ne bi bilo nikjer omenjeno dejstvo, da so zadevne osebe opravljale dejavnosti v državi, v kateri se Uredba ne uporablja. Sodba naj torej ne bi bila primerna za rešitev tega vprašanja. V dveh nadaljnjih sodbah (C-631/17, EU:C:2019:381, in C-372/20, EU:C:2021:962) naj bi bilo poudarjeno, da tudi Sodišče glede tega vprašanja še nima ustaljenega stališča in da je dosedanja sodna praksa protislovna.
- 17 Poleg tega naj bi bila tožena stranka – če bi morala na podlagi zavezujoče sodbe določiti uporabo švicarske zakonodaje o socialni varnosti – pristojna za določitev prava, ki se uporablja v primeru države stalnega prebivališča v Nemčiji, ne pa za izdajo potrdila A1 (če se uporablja švicarsko pravo). Postopek iz člena 16 Uredbe št. 987/2009 naj bi določal, da se pristojnega nosilca v Švici najprej obvesti o določitvi in ta nato izda potrdilo A1. Določitev naj bi bila sprva le začasna in pristojni nosilec v Švici naj bi imel pravico do ugovora v dveh mesecih. Pristojnega švicarskega organa naj ne bi zavezovala sodba nemškega sodišča, ker naj ta zunaj nemškega ozemlja ne bi imela nobenega učinka. Kot je že znano, naj bi se pristojni švicarski organ strinjal s stališčem tožene stranke in naj bi menil, da ni mogoče upoštevati delovnega časa zunaj področja uporabe Uredbe št. 883/2004. S tem naj bi bilo mogoče domnevati, da bo švicarski organ uporabil svojo pravico do ugovora.

- 18 Tožena stranka predlaga razveljavitev sodne odločbe Sozialgericht für das Saarland (socialno sodišče dežele Posarje) z dne 4. avgusta 2022 in zavrnitev tožbe.
- 19 Tožeča stranka in intervenientka predlagata zavrnitev pritožbe. Slednji zagovarjata izpodbijano odločbo.

Kratka predstavitev obrazložitve predloga za sprejetje predhodne odločbe

- 20 S pravilno razlago člena 13 Uredbe št. 883/2004 in člena 14 Uredbe št. 987/2009 se določi, kje je za tožečo stranko v spornem obdobju od 1. decembra 2015 do 30. novembra 2020 veljalo obvezno zdravstveno zavarovanje. Določitev prava, ki se uporablja v primerih običajne zaposlitvene dejavnosti v več državah članicah, temelji na členu 13 Uredbe št. 883/2004, katerega izvajanje ureja člen 16 Uredbe št. 987/2009.
- 21 Člen 16(1) Uredbe št. 987/2009 je upošteven, ker je tožeča stranka opravljala dejavnost v dveh državah članicah, in sicer v Nemčiji in Švici. S tem, da sta v Sporazumu o prostem pretoku oseb v delu A Priloge II v njenih različnih različicah izrecno omenjeni uredbi št. 1408/71 in 883/2004, se torej področje uporabe teh uredb razširja na Švicarsko konfederacijo, tako da se Švicarska konfederacija za potrebe te zadeve ne šteje za tretjo državo, ampak za državo članico (sodba Sodišča z dne 15. septembra 2022, C-58/21, EU:C:2022:691, točka 38).
- 22 V Nemčiji je pristojni organ v smislu člena 16(1) Uredbe št. 987/2009 Bundesministerium für Arbeit und Soziales (zvezno ministrstvo za delo in socialne zadeve). Slednje je toženo stranko GKV-Spitzenverband, DVKA (krovno združenje zveze nosilcev zdravstvenega zavarovanja), določilo za pristojni organ za določitev prava, ki se v skladu s členom 16(2) Uredbe št. 987/2009 uporablja v primerih običajne zaposlitvene dejavnosti v več državah članicah, če ima zadevna oseba, kot v obravnavani zadevi, stalno prebivališče v Nemčiji. Odločitev se dokumentira z izdajo potrdila A1.
- 23 V skladu s členom 16(2), prvi in drugi stavek, Uredbe št. 987/2009 mora tožena stranka ob upoštevanju člena 13 Uredbe št. 883/2004 in člena 14 Uredbe št. 987/2009 brez odlašanja začasno določiti zakonodajo, ki se uporablja za tožečo stranko.
- 24 Kar zadeva člen 14(8) Uredbe št. 987/2009, iz prejemkov ni razvidno, da je tožeča stranka znaten del svoje zaposlitvene dejavnosti opravljala v Nemčiji. Mesečno nadomestilo je prejela enotno in brez sorazmerne dodelitve glede na kraj opravljanja dejavnosti.
- 25 Odločilnega pomena je torej delovni čas. Tožeča stranka je 10,5 dneva (približno 16 %) od približno 65 delovnih dni v četrletju delala v Nemčiji, nadaljnjih 10,5 dneva (približno 16 %) v Švici, preostale dni pa v tretjih državah.

- 26 Če bi se upošteval celoten delovni čas tožeče stranke, vključno z njeno dejavnostjo v tretjih državah, bi predložitveno sodišče zavrnilo pritožbo tožene stranke. V tem primeru bi bil delež dejavnosti v Nemčiji manjši od 25 % in torej ne bi predstavljal znatnega dela zaposlitvene dejavnosti. To bi pomenilo, da se uporablja švicarska zakonodaja. Tožeča stranka bi lahko v tem primeru od tožene stranke zahtevala, naj ugotovi, ali se uporablja švicarsko pravo. To izhaja iz člena 16(2), prvi stavek, Uredbe št. 987/2009.
- 27 Če bi bilo treba delovni čas tožeče stranke oceniti le ob upoštevanju njene dejavnosti v Nemčiji in Švici ter brez upoštevanja njene dejavnosti v tretjih državah, bi predložitveno sodišče ugodilo pritožbi tožene stranke in razveljavilo odločbo Sozialgericht (socialno sodišče). V tem primeru bi delež dejavnosti v Nemčiji znašal 50 % in bi torej predstavljal znaten del zaposlitvene dejavnosti. To bi pomenilo, da se uporablja nemška zakonodaja.
- 28 Kolikor je razvidno, Sodišče še ni jasno odločilo o vprašanju, ali je treba pri ugotavljanju, ali se znaten del dejavnosti opravlja v državi članici, upoštevati celotno dejavnost, vključno z dejavnostjo, ki se opravlja v tretjih državah.
- 29 Sodba z dne 19. maja 2022, Ryanair (C-33/21, EU:C:2022:402), se je nanašala na vprašanje, katera je v skladu z upoštevnimi določbami Uredbe št. 1408/71 in Uredbe št. 883/2004 v obeh različicah zakonodaja s področja socialne varnosti, ki se uporablja za letalsko osebje letalske družbe s sedežem v državi članici (Irska), ki ni krito s potrdili E101 in ki 45 minut na dan delo opravlja v prostoru, kjer se zbira posadka, imenovanem „crew room“, ki ga ima ta letalska družba na ozemlju druge države članice (Italija), v kateri ima letalsko osebje stalno prebivališče, preostali delovni čas pa to osebje preživi na krovu letal te letalske družbe.
- 30 Iz te sodbe ni mogoče sklepati, ali je treba v okviru člena 13(1) Uredbe št. 883/2004 upoštevati tudi dejavnosti, ki se opravljajo v tretji državi. Po mnenju predložitvenega sodišča ni mogoče domnevati, kot je to storilo Sozialgericht (socialno sodišče), da za Sodišče pri ugotavljanju znatnega dela dejavnosti v državi članici stalnega prebivališča (konkretno v Italiji) očitno ni pomembno, v katerih drugih državah članicah ali tretjih državah so zaposlene osebe še delale, sicer bi bila v zvezi s tem podana izrecna pojasnila. V sodbi ni navedeno, ali so zadevne zaposlene osebe sploh delale v tretjih državah. V tem primeru Sodišče ni imelo razloga, da bi se ukvarjalo s spornim vprašanjem iz obravnavane zadeve.
- 31 Sodišče je v sodbi z dne 8. maja 2019, Inspecteur van de Belastingdienst (C-631/17, EU:C:2019:381), razsodilo, da je zadevno delovno razmerje kljub dejavnosti zunaj ozemlja Unije ohranilo dovolj tesno povezavo s tem ozemljem, ker je zaposlena oseba v tem obdobju ohranila stalno prebivališče v Latviji in ker je imel njen delodajalec sedež na Nizozemskem. Iz tega za namene obravnavanega postopka sledi, da dejstvo, da je tožeča stranka svoje dejavnosti opravljala ne le v Nemčiji in Švici, ampak tudi v tretjih državah, ne izključuje obstoja dovolj tesne povezave med delovnim razmerjem tožeče stranke in ozemljem Unije. To med strankama niti ni sporno. Ob tem pa je Sodišče pojasnilo,

da posebna pravila iz členov od 12 do 16 Uredbe št. 883/2004 in torej zlasti člena 13(1) Uredbe št. 883/2004 niso upoštevna. Iz te sodbe torej ni razvidno, ali je treba v okviru člena 13(1) Uredbe št. 883/2004 upoštevati tudi dejavnosti, ki se opravljajo v tretji državi.

- 32 Razjasnitev spornega vprašanja v obravnavani zadevi prav tako ne izhaja iz sodbe z dne 25. novembra 2021, Finanzamt Österreich (Družinske dajatve za delavce na področju razvojne pomoči) (C-372/20, EU:C:2021:962), ki jo omenja tožena stranka. Pritožnica v tem postopku v glavni stvari in njeni otroci so bili nemški državljani s prijavljenim stalnim prebivališčem v Nemčiji; njen mož in oče otrok je bil brazilski državljan in nikoli ni imel prijavljenega stalnega prebivališča v Nemčiji. Pritožnica je sklenila pogodbo o zaposlitvi z avstrijsko nevladno organizacijo. Na podlagi te pogodbe je bil kraj zaposlitve pritožnice na Dunaju (Avstrija), njeni družinski člani in ona pa so bili vključeni v sistem zavarovanja za socialno varnost v okviru Wiener Gebietskrankenkasse (lokalni nosilec zdravstvenega zavarovanja na Dunaju, Avstrija). Po končanem usposabljanju na Dunaju je pritožnica iz postopka v glavni stvari začela opravljati delo v tujini, v Ugandi.
- 33 Najprej, Sodišče je znova presodilo, da zgolj okoliščina, da zaposlena oseba opravlja dejavnosti zunaj ozemlja Unije, ne zadošča za izključitev uporabe predpisov Unije, zlasti Uredbe št. 883/2004, dokler delovno razmerje ohranja dovolj tesno povezavo s tem ozemljem. Sodišče je priznalo obstoj dovolj tesne povezave z ozemljem Unije, zlasti v Avstriji (delodajalec ima sedež v Avstriji). Zaposlena oseba je pred svojo misijo v tretji državi tam končala obdobje usposabljanja ter po tej misiji obdobje za vrnitev na delo. Pogodba o zaposlitvi je bila sklenjena v skladu z avstrijskim pravom, zaposlena oseba je vključena v avstrijski sistem socialne varnosti in svoje naloge opravlja v okviru razvojne pomoči, ki jo zagotavlja Republika Avstrija. Sodišče je člen 11(3)(a) Uredbe št. 883/2004 razlagalo tako, da določa zakonodajo države članice delodajalca, to je avstrijsko zakonodajo, kot edino zakonodajo, ki velja za zaposleno osebo, in da ni treba uporabiti subsidiarne določbe iz člena 11(3)(e) Uredbe št. 883/2004. Posebno pravilo iz člena 13(1) Uredbe št. 883/2004 pri odločitvi ni imelo nobene vloge.
- 34 Iz zgoraj navedenih razlogov predložitveno sodišče meni, da razlaga člena 13(1) Uredbe št. 883/2004 v povezavi s členom 14(8) Uredbe št. 987/2009 glede vprašanja, ali je treba pri presoji, ali se znaten del dejavnosti opravlja v državi članici, upoštevati vse dejavnosti zaposlene osebe, vključno z njenimi dejavnostmi v tretjih državah, ni brez dvoma in da je treba pojasniti vprašanja za predhodno odločanje.